

Maria Pita

Se'n feia creus Maria Pita,
quina carnisseria, quin disbarat!
El poble A Coruña rogent en flames,
gent esverada, campanes tocant.
Foc brau de canó, brogit de sabres,
Maria Pita, què està passant?
Un corsari ens ataca,
la reina anglesa mana l'assalt.

Sortiren prests, armats amb ferralla,
homes maldestres per pagar amb sang.
La casa, la vila, els fills i l'esposa,
Maria Pita on t'has ficat?
Ja en moria un just darrere l'altre,
davant el tall de Sir Francis Drake.
On trobarem l'esperança?
Allibereu-nos d'aquest infern!

L'últim en morir, empalat amb llança,
fou de Maria Pita el seu quart marit.
Ferida de dol, li arrencà l'estaca
I valenta s'enfronta al pirata,
ara toca anar a ferir!

La fulla freda al pit,
el mànec ferm al puny
I cantava amb veu de dona:
"Quen tenha honra que me siga!"
I esbossava un crit,
la ràbia viva als ulls.
Al teu braç la veu d'un poble,
"Quen tenha honra que me siga"

I en tastar l'acer l'almirall anglès,
morí a l'acte.
En brollar la sang, les dones de mar
prenen els sabres.
Mireu com corren ara els bandits,
a refugiar-se.
Mireu com bramen espavorits,
la mort els caça.

La fulla freda al pit....

I recordant Maria Pita,

la seva gesta i el seu valor
ens fa pensar que en tota hora fosca,
sempre hi ha opció de sortir-ne airós.
I és que és ben dur, Maria Pita,
frenar-li els peus al poder!
Seguim a Maria Pita,
alliberem-nos d'aquest infern.

La fulla freda al pit....